

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum IV. Decretalium, per viginti, & unum Titulos distributum, De
Sponsalibus, Et Matrimoniis, eorumque impedimentis, ac dispensationibus,

...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1702

Articulus II. De ætate ad valorem Sponsalium de præsentī.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73058](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73058)

ARTICULUS II.

De aetate ad valorem Sponsalium de presenti.

601. Ante resolutionem supponendum, pubertatem aliam esse naturalem, aliam legalem. Illa est, quam retulimus n. 599. ex Barbosa; ista verò Jure Canonico censetur adesse (in ordine ad validè contrahendum matrimonium, quantum est vi sufficientis aetatis) non tantum ex numero annorum, sed etiam licet ad eos annos nondum perventum sit, modo prudentia suppleat aetatem; juxta n. 595. vel contrahentes sint proximi pubertati. Si autem quæras. 1. qualis debeat esse numerus annorum? Resp. quòd ille, quo quis de jure pubes dicitur, ut ait P. Thomas Sanchez. lib. 6. Matr. d. 38. num. 2. juxta quem pubes, seu puber dicitur masculus post quatuordecim annos completos, & femina post duodecim similiter completos. Pubertas igitur hujusmodi aetas est, ante quam puer dicitur impubes, seu pupillus; femina autem, pupilla: plena pubertas Viris contingit 18. aetatis anno, feminis 14. L. Arrogatio ff. de adoption. & L. Mela, ff. de alimen. & cibariis leg. Sanchez. lib. 7. D. 103.

602. Si quæras. 2. quando quis censetur proximus pubertati? respondet Pyrrhus Corrad. lib. 4. dispens. Apostol. cap. 3. d. num. 2. Cum nihil in hoc definitum sit in jure, definiendum Judicis arbitrio, hoc est, prudenti judicio. Arg. L. 1. ff. de Jure deliberandi; at juxta Sanchez. cit. l. 1. D. 51. num. 24. approximare pubertati in hac materia dicitur puer, decimum annum cum dimidio excedens; & femina, cum excedit nonum, & dimidium. Hinc ante istam aetatem uterque dicitur infantiae proximus. Et hæc expositio (quam tradit Sanchez) fundatur in jure.

Nam cum puella infra nubilem annos in uxorem cuidam tradita fuisset, & ad nubilem annos perveniens, alii nubendi licentiam postulasset, audita non fuit, nec separata, ut habetur in c. Continebatur. 6. b. t. ff. (ut ibid. loquitur Alexander III.) fuerit nubili aetati proxima, hoc est, ut idemmet Pontifex exponit: si in undecimo, vel circa duodecimum annum ei cum

suo consensu fuit desponsata. Hinc, licet valeat matrimonium in initum ante pubertatem, quæ scilicet habetur ex numero annorum, si adit pubertas legalis, malitiæ suppletis aetatem, vel proximitatis ad annos requisitos; in dubio tamen, non præsumitur adesse potentiam generandi ante annos jure expressos, quòd hoc rarius contingat; ita Sanchez l. 7. hic. D. 104. præter quod notandum, diversam aetatem in Viris, & feminis pro matrimonio, eandem autem in Sponsalibus, definitam, propterea, quòd ad Sponsalia sufficiat rationis usus, qui eodem ferè tempore Viris & feminis advenit; ad matrimonium autem potentia generandi desideretur, quæ tardius in Viris reperitur; sic Barbof. in c. literas. 4. hoc tit. num. 3. Ex dictis colliges, valide contrahi matrimonium (quantum est vi aetatis) à puberibus, sive naturaliter, sive legaliter talibus, adeoque illos, qui alterutro modo sunt puberes, non impediri à matrimonio jure contrahendo ex defectu aetatis; qui cæteroquin carentibus dicta pubertate præstat impedimentum dirimens matrimonium eo defectu stante contrahendum, aut contractum. Ex quo ulterius sequitur, matrimonium ab impuberibus inter se, vel cum pubere contractum, esse jure nullum, defectu aetatis.

Quæres, an peccent contrahentes matrimonium ante legitimam aetatem? Resp. negativam doceri à P. Sanchez. sup. cit. quia licet in c. 2. b. t. districtius inhibeatur, ne aliqui, ante aetatem jure determinatam, conjungantur; hoc tamen non intelligitur de conjunctione per consensum conjugalem, sed per carnalem copulam. 2. quia ejusmodi matrimonia impuberum non valent in vi matrimonii, sed tantum in vi Sponsalium; sed contrahendo Sponsalia ante aetatem jure determinatam non peccant, ut dictum est: ergo nec contrahendo matrimonium,

Oppositum tuetur P. Robertus König b. t. n. 3. volens committi grave sacrilegium non secus, ac si adulti cum impedimento dirimente contraherent, vel in aliis Sacramentis Minister talem defectum committeret, ut Sacramentum invalidum redderetur. Nec obstare censet, quòd ejus-

eiusmodi matrimonia habeant duntaxat rationem Sponsalium. Nam hoc ipsum, inquit, est sacrilegium, usurpare materiam, & formam Sacramenti; imò intendere Sacramentum perficere in talibus circumstantiis, ubi non potest valere ut matrimonium, & Sacramentum, sed tantum ut Sponsalia, quæ minimè sunt Sacramentum.

604. Quantum attinet sententiam Patris Sanchez, verbum illud, *ne conjungantur*, non videtur exponi posse, nisi de conjunctione per consensum; non autem de conjunctione per carnalem copulam. Quia illam conjunctionem ante ætatem, jure determinatam, Pontifex in cit. c. 1. *Ubi non est. 2. b. t. districtius inhihet*, quæ concedi non potest, nisi forte aliqua urgentissima necessitate interveniente (ut si pro bono pacis) toleretur, sed copula carnalis sine animorum conjunctione nec in urgentissima necessitate toleratur; ergo conjunctionem per copulam carnalem, sine conjunctione animorum in cit. c. 2. Pontifex non inhihet; ergo inhihet conjunctionem animorum per matrimonium ante ætatem jure determinatam.

Sed nec ratio affirmantis placet. Vel enim loquitur de impuberibus, qui matrimonium, ante ætatem jure determinatam contrahunt, scientibus nullitatem matrimonii, sic contracti, vel ignorantibus? si de ignorantibus? quod assumit, locum non habet; quia nec contrahentes cum impedimento dirimente, nec Minister consecrando materiam incapacem, (ignorans incapacitatem) committit sacrilegium formaliter; nam de materiali hinc non agitur.

Si autem de scientibus? non videtur eo casu posse quis velle impedire matrimonium, vel Sacramentum, sciens impubertatem obstare valori contractus. Quis enim efficaciter velit, quod scit fieri non posse, nisi forsan ex pura malitia velit, exercere actus illos externos in contemptum Sacramenti; & de hoc solum casu loqui videtur textus in c. 2. Cum fieri possit, quòd vel ipsi impuberes se; vel alii quandoque, cupiditate lucri, quod sperant ex eiusmodi conjunctione; etiam scientes prohibitionem legis, impuberes conjungant, parentes eorum nomine co-

ram illis contrahendo, Parochus; & Testes assistendo. Et tali casu contrahendo, non est dubium, peccari à scientibus, se nulliter agere.

Deinde dupliciter fieri potest, quòd 605. quis (potens conficere Sacramentum,) scienter usurpet materiam, & formam Sacramenti, quin conficiat Sacramentum, primò quando id agit sine animo conficiendi Sacramentum; secundò quando id agit cum illa intentione, sed sciens materiam v.g. hinc & nunc esse affectam aliqua circumstantia, ratione cujus nequit esse idonea Sacramento; & in hoc casu contingit irreverentia rebus sacris; cum, ut ponitur in casu, scienter pronuntiet formam nomine Christi; id, quod non habet forma prolata non nomine Christi.

ARTICULUS III.

An parentes, loco Impuberum, Sponsalia valide contrahant?

Non est dubium, apud omnes pro- 606. pègentes, quasi jure patrio, Parentes liberis suis providisse de conjugis, prout allatis exemplis copiosè demonstrat Gonzalez in Tit. de desponsatione Impub. à n. 1. & quamvis ad liberorum nuptias consensus parentum apud omnes propè Nationes, ac utroque jure, saltem ex decencia, & honestate requiratur ex dict. à n. 132. ad valorem tamen matrimoniorum, quæ illorum liberi contrahunt, minimè desideratur ex dict. ibid. Quando autem licitè etiam prætermittatur, ex eod. loco colligi potest. Quæstio in præsens est, an parentes loco suorum liberorum, sine aliquo ipsorum assensu, validè contrahant Sponsalia, vel matrimonium. Resp. de hoc agi in c. Tua nos. 1. b. t. cum enim Eusebius Episcopus quævisset ex Pontifice, an Pater, pro filio suo adulto possit matrimonium contrahere, si id facit sine voluntate illius filii. Honorius Papa respondit: *si aliquo modo non consentit filius, fieri non posse; potest autem filium nondum adultum (voluntas cujus discerni non potest) pater, cui vult, matrimonico tradere. Et postquam filius pervenerit ad perfectam ætatem, omnino debet hoc adimplere.*